

KARA KARE

Dün bir fotoğraf çektim. Bu sabah uyandığımda fotoğrafın kağıt üstünde nasıl görüneceği çok netti. Ben bir an' ı yakalamadım. O anın hareketsizliğini, yelkovanın akması ve benim varlığım bozuyordu. Nefes alış verişim, gözlerimi kırpmam ve hatta kalbimin içerde içgüdümle atması, zamanın varlığını kanıtlıyordu. Gözlerime yansıyan ise zamandan yoksun; sadece oradaydı. Bir şeylerin eskiyor olması değil mi zaman? Orda eskiyen hiçbir şey yoktu benden başka.

Uzun zamandır bu fotoğrafı çekmek istiyordum. Günlerce kurdum kafamda. Doğru zamanı bekledim doğru ışık için. Işık, sizin bildiğiniz gibi bir ışık değil ama. Benim içimde uyuyan ve ne zaman harekete geçeceğini söyleyen ışık o. Hani “kalbin ışığı” dediklerinden.

13 yaşındayım ben. Annem her sabah saçlarımı örer iki yana. Okuluma yakın otururuz. Elimden tutar öyle götürür beni. Babam şehit düştüğünde “Doğu” da, elimi öyle bir tutmuş ki, o tutuş; bırakmamış bir daha. Ben o günleri hatırlamam. Annem, ilk adımımı göremeden vermiş babamı toprağa.

Fotoğraf makinesi babamdan kalma. Düşürür de kırarım diye vermedi annem bunca yıl. Ama artık onun gözünde de bir genç kıyım. Geçen ayki doğum günümde verdi kurdeleli bir kutunun içinde. Daha elime aldığımda anladım fotoğraf makinesi olduğunu. O gündür bu gündür, çekeceğim fotoğrafın hayalini kuruyordum. Annem çok karşı çıktı fotoğrafa olan tutkuma. Durumuma daha uygun uğraşlar içinde görmek istiyor beni. Öğrenimimi en iyi şekilde tamamlayıp, neleri becerebileceğimi göstermemi istiyor dünyaya. Ya da sadece, her anne gibi, üzülmemden ya da kendimi yetersiz hissetmemden korkuyor. Pek aldırış ettiğim söylenemez. Hatta çektiğim fotoğrafı çerçeveletip anneme hediye edeceğim. Öfkenin ve çaresizliğin kıvılcımları arasında dolaşmak bana göre değil. Zor olanı değil, imkansızı başarmak istiyorum ben.

Bach' a olan hayranlığım boşuna değil. Hayatı boyunca hiç Almanya' nın dışına çıkmamasına rağmen, Fransız ve İtalyan müziğinin sentezini en iyi yapan besteci, bana müziğiyle ışık tutacak. Gidemediğim yerleri anlatacak, göremediğim yollarda dolaşmamı sağlayacak. Müzik, odanın duvarlarını dolduruyor. Rüzgarla beraber yüzüme çarpıp, dışarılara taşıyor. “O an” çok yakın,hissediyorum çünkü sokaktaki sesler, müzikle birlikte daha da bir anlam kazanıyor.

Babamın tayini doğuya çıktığında annem hamileymiş. En azından ben doğana kadar İzmir' deki lojmanda dedemle kalması için ikna etmiş. Doğmama yakın, bir telefon gelmiş sabah erken. Dedem açmış telaşla. Annem dedemin bembeyaz yüzünü görünce elini ilk karnına götürmüş. “Şimdi olmaz” demiş yere yığılırken. Dedem aceleyle telefonu kapatıp, “yaralıymış, ölmemiş, korkma” deyivermiş. O gün bütün Türkiye onlarca şehidine ağlarken, bizim ev sevinmiş sessizce. “Babam ölmemiş. Yaralıymış.”

Dedem ufak bir çanta hazırlarken, annem de onunla gitmek için yalvarmış. “Merak etme, bu halinle nereye geleceksin? Sağ salım getireceğim inşallah bizim oğlanı” demiş dedem. Ama annemin suyu gelmiş daha haber alamadan. “Şimdi olmaz”, “sesini duymadan doğurmam” diye direterek gitmemiş hastaneye. Sancıları artık dayanılmaz bir hal aldığına çalmış telefon. Dedem, babamın neden konuşmadığını anlatmaya çalışmış bağırsağın anneme. Henüz ölmemiş olan babam, pek yaşamıyormuş da. Şehitlerine üzülen Türkiye, sırf ölmediği için babama üzülmemiş. Azıcık olan sevinç de sönünce, annem simsiyah kesilmiş. İşte ben o kara bulutla doğmuşum annemin tüm direncine karşın. Hemen oracıkta konu komşu koymuş ismimi. Kader!

Zor bir doğum yapan annem, beni bırakıp da gidememiş birkaç ay daha hayata tutunan babamı görmeye. Hep dedemin anlattıklarıyla bilmiş, zaten yaşamayan babamın son zamanlarını. Annem, o simsiyah kesildiği gün, daha dünyayı göremeden gözlerimin tüm renklere kapanıp, artık görmez olduğunu sonradan öğrenmiş. Eğer o gün hastaneye gitseymiş, belki de siyaha gömmeyecekmiş beni. Doğum esnasında yaşanan bir travma, kör edebilirmiş bebeğin gözlerini.

Ertesi gün babamın cenazesi İzmir' e geldiğinde, son bir kez görmesine izin vermemiş kimse. O da sesini duyuramamış çığlıklarının arasında fazla. Vatan sağ olsun demişler dedemle birlikte. Sessiz sedasız vermişler toprağa. Bu vatan için şehit düşene, bu vatandan kimse ağlamamış bizim dışımızda. Ben o gün hiç susmamışım. Kendi karanlığımın çığlıkları, bütün mahalleyi inletmiş sabah kadar.

Dün gitmedim okula. Dedem diğer diyara göçtüğünden beri, sadece annem götürür beni her yere. Kimselere güvenip de teslim edemedi beni. O da hasta olunca, uzun uzun soludum baharı bizim bahçede. Doğru zamanda basacaktım o düğmeye hissediyordum ama artık sabırsızlanmaya başlamıştım. Her ihtimale karşı bırakmıyordum makineyi elimden. Anneme, göremememe rağmen, aslında en az onun kadar görebildiğimi anlatmam lazım. Benim fotoğrafımda arka planda görünen bu hediye, eminim annemi çok mutlu edecek.

Bahçe kapısı direkt sokağa açılıyor. O kapıdan çıkmam yasak annemsiz. Ama her ayrıntıyı görürüm ayağa kalktığımda. Ne kadar ayrıntı bilirsen, o kadar görürsün aslında. Çok da büyük olmayan bahçemizi karış karış bilirim. Akasya ağacı vardır kocaman. Yazın baykuşlar konar. Erik ağacımızın eriklerinden çok yemişimdir ekşi ekşi. Asma var bir de. Sonbahar başı kendi ellerimle toplarım üzümle. Narların kütürtülerini duyarım odamdan o zamanlarda. Kuşlar üşüşür üstüne. İpek böceklerim var bir de. Eski leğen dolusu kadar. Baharda canlanırlar hepsi. Bahçenin dutlarından yiyip yazın, küçük yuvalarını örerler sonra. Kelebeklerin doğuşunu beklerim heyecanla. Ölümleri çabuk olsa da, doğuşlarının da geleceğini bilirim, üzülmem o kadar. Yakındır şimdi zincirlerini kırıp kıpırdanmaya başlamaları. Kibrit kutularından çıkarıp, serdik bile leğene. Dört gözle bekler oldum gelmelerini. Onlarla beraber doğarım her sene. Annem hemen akabinde denize götürür çünkü beni. Yumurtadan çıkan ipekböceği gibi olurum mavilerde. Çoğalarak doğarım yeniden. Bir tek orda bırakır elimi. Bilirim ki yine de gözleri üzerimde. Ben baharı çok severim. Çünkü daha bir görür gözlerim o zamanlarda.

Dün, içimdeki ışık en yükseğe çıktığında bastım makinenin düğmesine. Bu ilk fotoğrafımda ellerim titrer sanıyordum ama titremedi. Fotoğraf aynen şöyle: Bir kuş geçiyor tam ben düğmeye bastığımda, kanatları yarı kapalı. Rüzgar sağdan estiği için o anda, akasyanın yaprakları sola yatık. Bir kelebek kalkıyor uçuşan yapraklardan. Sokak kapısının önünde koşuran çocuklardan biri düşüyor o sırada. Bağırışına kapının önünde çiğdem çıtlayan annesi dönüyor aniden ağzı açık. Evinin yolunda kornaya basıyor bir araba yavaş yavaş ilerlerken. Adamın aldığı taze nevaleler duruyor arka koltukta.

Bugüne kadar gören bir çift gözüm vardı aslında. Benim için bakan ve bakmakla yetinmeyip gören bir çift göz. Sabırla anlatan, belki de gördüğüne tekrar bakan ve bıkmayan bir çift göz; Annemin gözleri. . . Başkasının gözü olmanın zorluklarını en iyi o bilir. Ben sadece tahmin edebiliyorum. O bana herkes için çok basit olan şeyleri bile teker teker baştan öğretti. Benliğimin tek rengi olan siyahın, gökkuşağı gibi olmasını sağladı. Üstelik şarkı söyleyip dans eden ve de mutluluğu etrafa yayılan bir gökkuşağı. Ama duyduğu vicdan azabı, mutluluğumu görmesine engel oluyor. Kim bilir kaç kere hastaneye gitmediği için kör olduğumu söyleyip hıçkırıklara boğulmuştur. Hangi doktor böyle bir kötülük yaptı anneme, çok merak ediyorum. Annemin iç ışığını görmesini sağlamam lazım. Gözleriyle değil, kalbiyle görmeyi öğrenmeli beni.

Filmi hemen verdim anneme tab ettirmesi için. Benim duyarak gördüğüm her şey bugün bir kağıt üstünde olacak. Bütün seslerin tam uyum sağladıkları o eşsiz zaman diliminde, artık annem de benim gözlerimden bakabilecek küçük dünyama.

Kuşların kanat çırpışlarından, ipekböceklerimin doğuşuna, omuz başlarımı serinleten rüzgarın kıpırdattığı yapraklardan, koşan çocukların ayak seslerine kadar her şey kusursuz. Annemin dönmesini bekliyorum çarşıdan. Bana benim dünyamı anlatmak için, o da çok sabırsızlanıyor, biliyorum. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak.

Annem elinde fotoğrafla ağlıyor belli. Bana bambaşka bir resim anlatıyor titrekçe. Ne düşen çocuktan eser var, ne kelebekten. Biraz biraz bahçeyi anlatıyor kendi de inanmayarak. O sırada anlıyorum makinenin lens kapağını çıkarmayı unuttuğumu. Benim dünyamın elindeki simsiyah kareden daha fazla olamayacağını bir kere daha düşünen annemin, gözleri buğulanıyor.

Hazırlama tarihi: 01/Mart/2013